

DOKUD ŽIJÍ MOTÝLI

SVĚT JE PLNÝ ZÁZRAKŮ PRO TOHO,
KDO JE OCHOTEN JE VNÍMAT.

HANNI
MÜNZER

© 2017 Julia Eisele Verlags GmbH, München

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alena Bezděková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0956-4 (pdf)

**DOKUD
ŽIJÍ
MOTÝLI**

**HANNI
MÜNZER**

*Pro Claudi,
mou skvělou přítelkyni,
která ztratila svou velkou lásku,
ale nikdy sama sebe.*

*V zabradě života voní mnoho květin,
které nádhernými barvami ladí,
však některé z nich i trny oplývají.
To motýlům ani včelám nevadí,
jen lidé jim to za zlé mají.*

PROLOG

Kolikrát holčička bděla, protože v sousedním bytě naříkalo dítě. Stěny byly tenké a ona měla pokojík hned vedle. Ve spánku však holčičce nebránil hluk, její myšlenky se točily kolem dítěte. Něco nebylo v pořádku. Dítě hodně plakalo, většinou když se rodiče hádali. A často prudce oněmělo, jako by mu někdo ucpal ústa.

Holčička bydlela s matkou na sídlišti Perlach teprve několik měsíců, v jednom z šedých výškových domů, které čněly za nákupním centrem PEP. Z jejich maličkého balkonu v osmnáctém poschodí viděla koleje nadzemní dráhy a průmyslový areál, který se rozkládal naproti domu. Její matka pracovala přes den do šestnácti hodin v jedné z místních firem jako kantýnská, poté ji čekala další směna v klubu, který otvíral až v devět večer. Mezitím spala. Proto věděla o událostech v domě jen málo. Od posledního stěhování už nakupování

a domácnost většinou nechávala na jedenáctileté dceři. Holčička rychle zavrhla myšlenku, že by se na ni kvůli svým obavám o dítě obrátila. I proto, že se při jiné události poučila, že dětem do takových věcí „nic není“, že tohle jsou záležitosti, které si dospělí radši řeší mezi sebou a za zavřenými dveřmi.

Proto se snažila zjistit o sousedech něco víc na vlastní pěst, a k tomu neexistovalo vhodnější místo než schodiště výškového domu. Když přišla ze školy, přikrčila se tam a nastrožila uši, zatímco ji míjely dvě ženy s nákupními taškami a zastavily se, aby si popovídaly.

Tak se dozvěděla, že sousedům v posledních letech sociálka postupně odebrala čtyři jiné děti a umístila je do pěstounských rodin. Sotva jim jedno dítě odebrala, udělali si ihned „nové“.

Navzdory svému mládí už holčička měla neurčitou představu o tom, co tím ženy myslely. Tenkými zdmi slýchala nejen dětský pláč, ale i různé noční aktivity sousedů, které v jejich uších zněly nechutně a vzbuzovaly v ní neurčitou hrůzu z dospělosti.

Náhle se rozhostilo ticho. Dítě znovu zmlklo tím podivným způsobem, při němž se holčička otřásla hrůzou. Už několik týdnů se snažila dítě zahlédnout. Netušila, jestli to je chlapeček, nebo holčička. Rodiče jeho jméno nikdy nepronesli. Říkali mu Řvoun, Žabec nebo Hajzlík.

Ale holčička se nevzdávala. Kdykoli zaslechla, že se dveře vedlejšího bytu otvírají, vyběhla na chodbu a vystrčila hlavu ze dveří. To se však stávalo jen zřídka. Rodiče byli nezaměstnaní a skoro z bytu nevycházeli, jen občas na nákup, a když se vraceli, vláčeli těžké tašky, z nichž vyčnívaly lahve s alkoholem. Dítě s sebou nikdy nebrali. Holčička se v duchu ptala, jestli ta chudinka vůbec byla někdy na čerstvém vzduchu? Rodiče jí naháněli strach, v očích měli něco odporného, jako

by nenáviděli celý svět, a děsně páchli. Samozřejmě si zvědavých pohledů holčičky povšimli, už dlouho byli nedůvěřiví a vadilo jim, že je pozoruje.

Před dvěma dny do ní muž na chodbě hrubě strčil a řekl, že jestli ji ještě jednou uvidí, jak čmuchá, něco zažije. Ukázal jí přitom sevřenou pěst a masivní prsten s lebkou na jeho ukazováku jí připadal jako neblahé znamení.

Od té doby se myšlenky děvčátka točily kolem toho prstenu. Probudil její fantazii, která předváděla strašlivé věci, a vždycky v nich byl obraz, jak muž stojí před kolébkou a jeho pěst naráží do tváře miminka; to zmlkne a samo se promění v lebku.

Obraz této maličké křehké lebky holčičku pronásledoval až do snů. A jako tolikrát si pomyslela, že život není fér. To miminko se neprosilo o to, aby přišlo na svět, ani si nemohlo vybrat, do jaké rodiny se narodí. Bylo nevinné.

Holčička se definitivně rozhodla: musí pro ně něco udělat.

KAPITOLA 1

Mnichov, květen 2012

Penelopa se rázně posadila na posteli. Sedm dnů v týdnu k tomu docházelo s přesností atomových hodin několik sekund předtím, než budík ukázal šest hodin. Vždycky ji nepochopitelně potěšilo, když se jí podařilo předběhnout zvonění. To malé každodenní vítězství nutně potřebovala. Ale vstávat v tuto dobu musela jen šestkrát v týdnu, od pondělka do soboty.

Ten okamžik, kdy pochopila, že je neděle a že si může znovu lehnout a zachumlat se do měkké přikrývky, ji nepřestával okouzlovat.

Neděli považovala za nejpříjemnější den v týdnu, ráno patřilo jen jí.

Už pět let, sedm měsíců a jedenáct dnů. Přesně tolik času uplynulo od chvíle, kdy opustila svého manžela Davida a žila sama.

Nebo skoro sama. Penelopa sdílela svůj maličký byt s kocourem, který povýšil lenost na umění a proměnil ji v jediný smysl svého života.

Jako každé ráno se stočil u jejich nohou a blaženě pochrupeval. Pro Giacoma byl celý týden nedělí. Ačkoli byl tím nejlínějším a nejsvéhlavějším zvířetem pod sluncem, mnohem radši si ulevoval v Penelopiných květináčích, než aby používal kočičí záchod, trhal jí vlasy z hlavy a rozškrabával tapety na zdi, zatímco sisalový strom v jejím obýváku zářil novotou stejně jako v den, kdy mu ho koupila, Penelopa ho z celého srdce milovala.

Po několika počátečních problémech objevila tajemství báječného soužití majitele kočky a kočky: přizpůsobila se Giacomovým potřebám.

Kocour byl navíc alegorií její emancipace: přivezla si ho z poslední společné dovolené s manželem, kterou trávili v Itálii. David tehdy trval na tom, že tam to zblešené zvíře se zkaženými zuby nechají. Ten ubožák Penelopu od prvního dne tvrdošijně pronásledoval, jako by věděl, že Penelopa je tím, kdo kocoura nutně potřebuje, a ne naopak.

Týden po návratu z Positana Penelopa svého manžela opustila. Už měla dost jeho poučování, už si od něj nemínila nechat předepisovat, jak má žít svůj život.

Vždycky to ale tak nebývalo. Kdysi bývali s Davidem velmi šťastní. Znali se od školních let, David byl její první velká láska, první muž v jejím životě. Brali se velmi mladí.

Oba studovali pedagogiku: Penelopa chtěla vyučovat němčinu a dějepis, David matematiku a fyziku.

Na rozdíl od ní však David ve vyučování nepokračoval. Tvrdil, že to není nic pro něj, že mu něco chybí, a to něco označoval jako „výzvu“. Po skončení školního roku dal výpověď a nastoupil do velké banky. Tam díky svému nadání na čísla

a analytiku udělal bleskovou kariéru. Během několika let se z něj stal mezinárodně žádaný investiční poradce a nezářka dostával až šestimístné provize.

Zatímco si David vychutnával úspěch a kariéru a investoval peníze do luxusních výrobků a nemovitostí, do domu s bazénem v Bogenhausenu a usedlosti v St. Tropez, Penelopu nové bohatství nijak neohromovalo. Měla jinou představu o štěstí a její a Davidovy životní plány se pozvolna rozcházely, jako když plachetnice driftují ve stěží postřehnutelné termice.

Davidovo odmítání Giacoma bylo onou pověstnou kapkou, která způsobila, že pohár přetekl. Penelopa si definitivně uvědomila, že David už není tím mužem, kterého znávala, a že jím už nikdy nebude.

Týden po návratu z Positana ho opustila.

Mezitím se už ve svém novém životě dokonale zabydlela, nic jí nescházelo. Její nedělní ráno pokaždé provázal stejný rituál: vyspávat skoro do osmi hodin, pak se důkladně nasnídat a při dvou šálcích kávy prolístovat víkendovou přílohu novin. Byla to jediná doba, kdy trošku popustila uzdu svému dokonale zkoordinovanému časovému rozvrhu. Penelopa totiž k životu nutně potřebovala kontrolu a řád. Časový harmonogram do školy, časový harmonogram života. Na všechno ve svém životě měla pevně stanovený čas. Například každé pondělí a čtvrtek přesně v sedm hodin čistila kočičí záchod, ačkoli ho Giacomo vůbec nepoužíval.

V malém domě v mnichovské čtvrti Schwabing, kde ve třetím patře bydlela, žili naštěstí skoro výhradně starší a klidní lidé bez malých dětí, a tak se v neděli ráno dalo skutečně vyspávat. Zrovna si naklepala polštář a našla pohodlnou pozici, aby si ještě zdřímla, když se na chodbě domu ozvalo hlasité zařinčení, jako by někdo přímo před jejími dveřmi

upustil plný podnos. Za rachotem následovalo několik drsných zaklení.

To probudilo dokonce i Giacoma. Zvedl hlavu, ocasem zabušil do příkrývky a rozhořčeně zaprskal. Penelopa si přes sebe přehodila prošívaný župan, vklouzla do plstěných pantoflů a natáhla se pro brýle. Došla ke dveřím do bytu a kukátkem vyhlédla na chodbu. Když poznala souseda Olivera, trhla sebou a ihned vyděšeně odstoupila od dveří.

Před její rohožkou klečel mladík v bílém tričku a džínách s laclem a opatrně sbíral větší střepy, které ještě nedávno tvořily zrcadlo. Krátce vzhlédl, v obličejí štěněčí pohled zadonící „nezlob se na mě“, ale Penelopa okamžitě soustředila svou pozornost na Olivera, který bydlel vedle ní v podkroví a vyčníval za „Lacláčem“.

Oliver byl stejně jako ona nejmladším obyvatelem domu, pracoval v módní branži a patřil k těm typům, které se obecně označují jako super týpci. Penelopa ho měla ráda. Od chvíle, kdy ji Oliver požádal, jestli by mu během jeho časté nepřítomnosti mohla zalévat květiny, si jako sousedé docela rozuměli. Na oplátku jí pomáhal vynést přepravku s nápoji do třetího patra, protože jejich dům vybudovaný na přelomu dvacátého století ještě stále neměl výtah. Proto bylo nájemné na poměry v této čtvrti docela snesitelné. Ale teď Oliver ani nehnul prstem. Vypadal mírně opotřebovaně, jako by měl za sebou probenděnou noc namísto spánku.

Mladík na rohožce zrovna pronesl: „Tak to dopadne, když si člověk chce za každou cenu hrát na stěhováka, místo aby...“ Zmlkl, ne kvůli šedým plstěným pantoflům u nosu, ale protože Giacomo na znamení svého protestu proti rušení nedělního klidu právě vykonal svou denní potřebu v pevné formě přímo vedle něj. Pak s vysoko zdviženým ocasem a elegancí italského

pouličního kocoura zvolna odkráčel zpět do bytu. Zanechal za sebou puch, který člověku sežehl chloupky v nose.

Oliver se bláznivě rozesmál, pak se vzpamatoval, obešel „Lacláče“ na zemi, natáhl k Penelopě ruku, což nikdy neměl ve zvyku, a pronesl:

„Dobré ráno, Pen! Omlouvám se za ten kravál, ale jak víš, právě se stěhuji.“

Když promluvil, Penelopy udeřil do nosu silný závan alkoholu. To vysvětlovalo Oliverův neupravený stav. Giacomův drzý výstup jí však sebral veškerý vítr z plachet. Navíc jí neušlo, že se na ni stěhovák dívá, jako by představovala neohlášenou atrakci na jevišti. Bezděky si přitáhla župan víc k tělu. Bylo jí úplně jedno, že v bleděmodrém prošívaném županu, plstěných pantoflích a nedbale sepnutých vlasech vypadá jako svoje vlastní babička, ale to mu přece nedává právo, aby si z ní kvůli tomu utahoval!

Tahle situace jí byla nepříjemná a chtěla se co nejrychleji vypařit. Proto se omezila na pouhé „Dobré ráno“, udělala čelem vzad a odkráčela pro lopatku, aby to Giacomovo nadělení odstranila. Poté zamumlala směrem k Oliverovi stručný pozdrav a zmizela, aby se dříve než obvykle věnovala nedělní snídani.

Sotva se s novinami, na jejichž titulní straně se skvěl článek o dvou zmizelých studentkách, uvelebila u kávy a chleba s máslem a medem a nohy ve vlněných ponožkách natáhla na stůl, ozvalo se ode dveří zvonění.

Pro Penelopy, stejně jako nejspíš pro každého člověka, hodnocení návštěvy silně záviselo na době, kdy dorazila. V neděli, a k tomu brzy ráno, to mohlo být jen něco nesmírně důležitého, nebo hrozně otravného.

Bylo to něco hrozně otravného: její matka Ariadne. Nedávno, sotva rok poté, co ovdověla, se znovu vdala – za muže

skoro o třicet let mladšího, kterého Penelopa podezírala, že si její matku vzal jen kvůli penězům. Pohádala se s ní, nebo lépe řečeno, pokusila se o to, jenže s její mámou se hádat nedalo. Když ji Penelopa se svým podezřením konfrontovala, řekla jen: „Nesmysl, totéž jsi mi mohla vyčítat, když jsem si tehdy vzala o hodně staršího Franka Carstensena: že jsem to udělala pro prachy. Musíš to brát pozitivně, je to spravedlivá odplata osudu.“

Penelopa se na protest nezúčastnila jejich svatby. Obecně na pozvánky nereagovala, nechodila ráda mezi lidi. Na rozdíl od matky, která dostala do vínku nejen velkou porci chuti do života, ale i hroší kůži, a dovedla odpouštět. Nesmírně jí lezlo na nervy, že má matku, jejíž optimismus převálcuje veškeré pochybnosti, a která zásadně ignoruje každé její prohlášení. Jinak řečeno: byla přesvědčená, že ji matka nebere vážně.

„Dobré ráno, zlato!“ ozval se veselý pozdrav, sotva Penelopa otevřela dveře. „Překvapení, jsme zpátky! Ta káva ale báječně voní! Abych nezapomněla: tohle je Mario, můj nový manžel,“ šveholila Ariadne bez ustání, zatímco proklouzla kolem dcery a zamířila si to do kuchyně. Kabelku odhodila na židli, rozvázala si šátek na hlavě, obojí značky Hermès, a ihned vykročila k dceřině kávovaru.

Dobře vypadající mladík ji těsně následoval. Dokonale bílými zuby se zářivě usmál na nevlastní dceru, která mohla být klidně o deset let starší než on, a omluvně – a vlastně docela sympaticky – zvedl ruce v nenapodobitelném italském gestu.

Penelopa mu krátce pokynula, ale vzápětí ji zalilo horko, když si vzpomněla na sušák s prádlem v kuchyni. Rozběhla se, aby konstrukci, na které se sušily její kalhotky a podprsenky, odsunula do komory, než Mario vejde do kuchyně. Za pobaveného úsměvu matky to stihla, ale na poslední chvíli. Pak se ohlédla na matku a demonstrativně se podívala na hodinky.

Máma s úsměvem vysvětlovala mladému manželovi: „Nediv se, miláčku, moje dcera kouká na hodinky co půl minuty. Je přesvědčená, že ovládá čas, ale zatím je to přesně naopak. To rozhodně neznamená, že jsme jí na obtíž.“

Ale ano, přesně tohle to znamená, pomyslela si Penelopa znechuceně.

Tenhle případ mámě nezalívala jen kvůli svatbě a mnohem mladšímu Italovi, ale protože Franka tak rychle nahradila. Přitom neustále tvrdila, že ho miluje. Svého vlastního tátu Penelopa nikdy nepoznala, zemřel dřív, než se narodila.

Navíc ji dráždil i závan nedávného sexu, který na těch dvou ulpíval. Byla si skoro jistá, že se neplete. Na téhle myšlence ji nejvíc popouzelo, že ji to tak štve. Vždyť by jí to mělo být úplně lhostejné. Ona měla svůj život, její matka taky – jenže tu tento jemný rozdíl vůbec nezajímal, jak si Penelopa vzápětí znovu uvědomila.

„Jak to vypadáš, zlatíčko!“ potřásala právě znechuceně hlavou a změřila si ji od hlavy k patě stejně jako předtím ten neomalený stěhovák. „Řekni, opravdu se musíš oblékat jako tvoje prababička? Tahle metamorfóza je děsivá. Bývala jsi tak krásný motýlek a teď děláš všechno pro to, aby ses proměnila v housenku.“ Pokynula hlavou ke komoře a dodala: „Ty šmoulí bombardáky vážně nosíš? Byly ve slevě?“

Penelopa byla rudá jako rak a matčin pohled ji bolel skoro fyzicky. Netušila, jak to ta ženská dělá, že ji pokaždé dokáže tak vyvést z míry, ale dařilo se jí to naprosto dokonale už od puberty. Říkala si, že má nejspíš přístup ke kryptonitu.

„Mami!“ vyhrkla podrážděně. Zmítala se mezi studem a touhou vykopnout matku včetně jejího mladičkého milence ze dveří. Bohužel však ze zkušenosti věděla, že se její matka tak snadno vypudit nedá – rozhodně ne dřív, než vystřelí všechnu municí.

Štval ji i Giacomo. Ten totiž seskočil ze židle a otíral se s přítulným mňoukáním Ariadne o nohy. Nechápala proč, ale její matku miloval a při každé příležitosti se jí vnucoval.

Když se sklonila k zemi a zvedla kocoura ze země, ten mizerný malý zrádce ihned zabořil čumák do jejích plných prsou, o nichž byla Penelopa přesvědčená, že jsou umělá.

„Tady je můj malý Casanova,“ vrkala Ariadne a vzápětí dodala. „Prozrad' mi, Penelopo, vážně by sis na sebe nemohla vzít něco slušného? Z toho županu a vlněných ponožek se mi dělá zle! A ty vlasy! Víš co, objednám tě k Andrému! Málem bych zapoměla, před chvílí jsem na schodišti potkala nádherný exemplář chlapa. Pozvala jsem ho k tobě na šálek kávy.“

Cože? Penelopa o krok ucouvla, jako by tím mohla získat odstup od toho, co právě vyslechla. Od té doby, co se matka seznámila s Mariem, očividně ztratila veškeré zábrany. Jenže tímto nejnovějším zásahem do jejího soukromí nemohla dceru vyvést z míry. Penelopa se ironicky usmála, protože tentokrát byla na koni ona. „Ach tak, to byl určitě Oliver. Bydlí v podkroví, mami. A je teplej až do morku kostí, pokud to snad nevíš...“

„Ovšemže to vím, zlato. Já nikdy na žádného muže nezapomenu, dokonce ani v případě, že je imunní vůči ženským svodům,“ odpověděla a usmála se na dceru tak, že se v její hlavě rozezněly poplašné zvony. Ariadne si tu chvílku krátce vyčutnala, než pokračovala: „Mluvila jsem o tom modroočkovi v lacláčích.“

„V jakých lacláčích?“ Sotva to Penelopa dořekla, došlo jí to. Stěhovák, kterému se Giacomo vykadil přímo pod nos! *Tak to ti moc děkuju, mami, každý musí být blahem bez sebe, když mu někdo připomene takovej trapas...* „Tobě snad přeskočilo?“ vyhrkla našťavaně. „Jak můžeš do mého bytu zvát úplně cizího chlapa?“

„Pche,“ odfrkla si Ariadne lhostejně, „jako by to bylo po-prvé.“

Měla bohužel pravdu, ale to na věci nic neměnilo. Penelopě nezáleželo na tom, jak vypadá, nesnažila se na nikoho zapů-sobit, ale své soukromí považovala za posvátné. Bohužel už je narušil Mario, nevlastní otec číslo dvě, na kterého mezitím úplně zapoměla, a který se znovu ocitl v jejím zorném poli, když se zájmem kontroloval, jaký druh kávy používá.

Zatímco se Penelopa v duchu připravovala na to, že se každou chvíli ozve další zazvonění, horečně uvažovala, co má podniknout, aby se nezesměšnila. Mohla by jednoduše neotevřít. Nebo ledovým hlasem prohlásit, že to pozvání bylo pouhé nedopatření. Zcela nevyklučovala ani vraždu té děsné ženské, ale než se na tuhle myšlenku mohla víc zaměřit, matka ledabytle mávla rukou. „Uklidni se, zlato, nemůže přijít.“

Penelopě rázem spadl kámen ze srdce, když matka dodala: „Ale děkuje ti za pozvání a mám vyřídít, že se za pár dnů určitě rád zastaví. Buď tak hodná a obleč si při té příležitosti na sebe něco pěkného, ano? Kde vlastně máš ty červené šaty, co jsem ti koupila?“

V kontejneru na odložené oblečení... Byly asi tak slušné jako prezidium FIFA, a daly se nosit tak akorát na procház-ce v St. Pauli – pokud by si chtěla vydělávat v horizontální poloze. Ale Lacláč byl momentálně úspěšně mimo hru a zdálo se, že bezprostřední nebezpečí dalšího trapasu je zažehnáno, a tak se Penelopa zaměřila na aktuální situaci:

„Co tady vlastně tak časně ráno děláte? Líbánky už skon-čily?“

„Bohužel,“ povzdechla si Ariadne. „Mario musí zpět do práce. Pokud tě to zajímá, patří mu restaurace *Da Mario* u Anglické zahrady. Zrovna jdeme z tržnice. Mario nakoupil několik tun mušlí a ryb. A taky obrovského humra.“

Penelopu napadlo, že mámě možná křivdila. Nebyl ten závan sexu, který ucítila při jejím příchodu, pachem nakoupených darů moře? To by byla tak trochu omluva i pro Giacoma. Miloval totiž všechno, co pocházelo z moře. Ale výhradně čerstvé zboží. Jeho mlsný jazýček jí důkladně lezl do peněz.

„Mimochodem, víš, že tvůj David je v *Da Mario* pravidelným hostem? Nedávno jsem ho tam zahlédla v doprovodu okouzlující mladé ženy.“

Penelopa potlačila další znechucené odfrknutí a její krevní tlak se vyšplhal do netušených výšin. Ze stejně nepochopitelných důvodů, jako Giacomo miloval její matku, ta milovala Davida a nadále s ním udržovala kontakt; na tom nedokázal nic změnit ani Penelopin rozvod.

„Už to není *můj* David,“ opravila ji Penelopa hlasem, nad nímž pomalu ztrácela kontrolu. Mockerát už matku prosila, aby se o jejím exmanželovi nezmiňovala. David patřil k minulosti, na kterou nechtěla vzpomínat. Proč to nedokáže respektovat?

Mariovi její napětí neušlo. „Přijď někdy na jídlo do mé restaurace, Penelopo. Teď patříš do rodiny a jsi kdykoli vítaná.“ Šarmantně se na ni usmál a dodal: „Každou sobotu je živá hudba a tancuje se.“

„To je báječný nápad,“ zajásala Ariadne. „Dřív jsi přece ráda tančila. Víš co, zlatíčko? Napřed si zajdeme na nákupy. Vsadím se, že jsi ty červené šaty vyhodila a ve skříni nemáš nic pěkného. V sobotu v poledne tě vyzvednu! Děkuji za kávu. Teď už musíme jít.“

Než Penelopa stihla říct, že v sobotu nemíní jít nakupovat ani tančit, dvojice už vycházela ze dveří.

V duchu si zoufala: proč jenom má po každé mámině návštěvě pocit, že se kolem ní prohnala bouře? Ještě pořád skoro cítila ozón na jazyku. Jediné, co teď potřebovala, bylo

rozptýlení, něco, čím by utlumila to napětí, které pulzovalo v jejím nitru, a dosáhla znovu tolik potřebné rovnováhy. Nastal čas na její záliby. Přesně na to se těšila celý týden a ve svém časovém rozvrhu si na ně vyhradila celé čtyři hodiny.

Uklidila jídelní stůl, pokryla jej voskovaným ubrusem, přinesla všechny nezbytné potřeby, nástroje a jíl a pustila se do práce.

Zatímco její ruce tvarovaly a hnětly jíl, uklidnila se a za chvíli se úplně vzpamatovala. Znovu se ocitla ve své vlastní realitě, v níž nefiguroval její exmanžel, její matka ani nikdo jiný. Nikoho nepotřebuje, vystačí si sama.

KAPITOLA 2

Penelopa se už jako malá naučila, že se nemá příliš spoléhat na druhé. Muži se v jejím dětství nevyskytovali.

Dědeček práskl do bot, ještě než se jeho dcera Ariadne narodila. To jediné, co se o něm od babičky dozvěděla, bylo, že stál za starou belu. Nebyl to táta, ale jen ploditel. Víc prý o něm nepotřebuje vědět.

Rodinný osud se u Penelopy zopakoval tragickým způsobem: i ona vyrůstala bez otce, protože její táta zemřel ještě před plánovanou svatbou s její mámou. Nevěděla ani, jak vypadal, protože Ariadne neměla ani jedinou jeho fotku. Věděla však, že byl něco jako válečný hrdina. Nebo jím byl alespoň v jejích dětských představách, na což ovšem s dospíváním nahlížela z poněkud jiného úhlu. Přesto v něm viděla ideálního tátu, kterého bohužel nikdy neměla.

Ariadne Paulová se s americkým důstojníkem Williamem Petersonem seznámila v roce 1977 v Mnichově, když krátce působila jako servírka v amerických kasárnách McGraw. Jenže pak mladík ze dne na den zmizel, na nějakou misi, o které nesměl mluvit. Brzy po jeho odjezdu Ariadne zjistila, že je těhotná. Když od něj nedostala několik týdnů žádnou zprávu, obrátila se na příslušnou americkou služebnu v Mnichově, kde jí byrokraticky sdělili, že kapitán P. padl v akci za svou vlast. Protože nebyli manželé, neměla na žádné další informace nárok. Pro americkou armádu ani pro rodinu Williama Petersona žádná Ariadne Paulová neexistovala.

To bylo vše, co se Penelopa o svém otci dozvěděla, a dokonce i to málo musela z mámy tahat jak z chlupaté deky. Dřív to nechápala, ale dneska, po své vlastní ztrátě, už jejímu chování víc rozuměla, tušila, že jejího tátu nejspíš hodně milovala, a že se snažila vzpomínkám na něj spíš vyhýbat, protože to ještě pořád nepřebolelo. Občas si pomyslela, že aspoň něco mají matka s dcerou společné.

Jediným fyzickým důkazem existence Williama Petersona v životě její matky byla, kromě Penelopy samotné, sbírka motýlů za sklem, kterou si u ní nechal. Jako dítě ji ta okřídlená stvoření fascinovala, celé hodiny motýly s lupou v ruce s dětskou horlivostí pozorovala, okouzlená jejich rozmanitými barvami a velikostmi i fantastickými vzory, jaké dokáže stvořit jen příroda. Nikdy nebyla natolik unavená, aby je odmítla malovat pastelkami. Byla to fantazie, a ne vzpomínka, která vytvořila její spojení s otcem, jehož nikdy nepoznala. Každícké volné místo na stěnách jejich často střídaných bytů malá Penelopa polepila modrásky, ohniváčky, babočkami paví oko, můřicemi, zelenopláštíky a vřetenuškami, až její matka jednou se smíchem poznamenala, že žijí v motýlím domě. Ale čím byla Penelopa starší, tím víc ji zvířecí hřbitov za sklem

odpuzoval. Až jednou, to jí bylo asi deset, se mámy zeptala: „Proč taťka nenechal ty motýly žít?“

Protože Penelopa nikdy neměla otce, nepostrádala jeho ani řádný rodinný život.

To se ovšem změnilo, když se na gymnáziu seznámila s o rok starším Davidem. Pocházel z konzervativní bavorské rodiny; otec byl starostou malé obce v Horním Bavorsku, matka se angažovala v katolickém svazu žen a v sousedské výpomoci. David měl ještě dva starší bratry a mladší sestru, která byla ministrantkou. To teď církve umožňovala, protože chlapci měli o tuto činnost stále menší zájem – od té doby, co je k tomu nemohl nikdo nutit, jak jí vysvětlila Davidova mladší sestřička. Její matka Ariadne se o náboženství příliš nezajímala, a tak Penelopa do kostela nechodila. I tohle její přátelství s Davidem změnilo a brzy se nedílnou součástí jejího života staly společné nedělní návštěvy bohoslužeb.

Byla to rodina jako ze žurnálu a přijala ji s otevřenou náručí. Díky tomu poprvé poznala, jak vypadá skutečný rodinný život. Její matka samoživitelka se s ní často stěhovala a protloukaly se díky řadě příležitostných zaměstnání, většinou pracovala i na směny a v noci. Penelopa bývala často odkázána jen sama na sebe, čímž byla dříve samostatná a také trochu vážnější než děti stejného věku.

Sotva se v osmnácti odstěhovala s Davidem do malého bytu pod střechou domu jeho rodičů, matka se provdala za bohatého, o dobrých pětadvacet let staršího podnikatele Franka Carstensena a loni zdědila jeho majetek.

KAPITOLA 3

Penelopa se probírala šatníkem. Výběr byl snadný a jednotvárný: kalhotové kostýmy a skládané sukně v různých odstínech šedé, a protože k nim zpravidla ladila bílá a krémová, byly to výhradně tyto odstíny, které tvořily osamělý kontrast v její garderobě. Dříve ráda nosila džíny a trika, dlouhé, tmavé vlasy stažené gumičkou a upřednostňovala pohodlné boty. Když jí David jednou v hádce řekl, že je jako šedivá myš, rozhodla se, že bude přesně taková.

Stala se tím, co v ní manžel viděl, a tím jej záměrně provokovala. Čím víc od ní požadoval, aby ho podpořila v profesním životě, tím častěji se proti tomu bouřila. Nechala si ostříhat vlasy, které David tolik miloval, doma nosila jen bez tvaré svetry, v nichž vypadala jako čtverec, ve škole skládané sukně s pulovry. Byl to její způsob protestu proti Davidovu

požadavku, aby se přizpůsobila společenským zvyklostem. Výsledek se brzy dostavil. Stále častěji jí večer telefonoval z kanceláře, že dorazí později, společné večery byly čím dál vzácnější, skoro se už nevidali, mlčení mezi nimi rostlo.

V osamělých chvílích na pohovce byla Penelopa natolik upřímná, aby sama sobě přiznala, že na tomto vývoji nesla svůj díl viny. Nikdy se nedokázala přinutit, aby Davida doprovázela na mondénní party jeho zaměstnavatele, aby vedla prázdné řeči u vyhlášených koktejlů, které se točily buď kolem kurzů akcií a fondů nebo nejnovějších diet a jiných životních stylů.

Čím na ni David víc naléhal, tím víc se odmítala podřizovat běžnému společenskému a módnímu diktátu. Dospěla k názoru, že David je snob, a také mu to řekla. To byl začátek trpkých sporů. Začátek konce.

David si velice rychle našel ženu, která bude ochotně nosit drahé večerní modely. Klasika: byla to jeho sekretářka. Od té doby ho reprezentovala na různých recepcích, zatímco Penelopa radši zůstávala doma. Ale neznamenalo to, že se cítila líp. Je přece dost chytrá na to, aby si uvědomila, že tu situaci přivodila sama, ale současně je příliš hrdá a bezpochyby i tvrdohlavá, než aby to přiznala, myslil si roztrpčeně David. Stejně jako mezi nimi postupem času bobtnalo mlčení, zrála i zlost v Penelopě.

Když se přiblížila dlouho plánovaná dovolená v Positanu, která zahrnovala i účast na svatbě Davidova obchodního partnera, povšimla si, že David stejně jako ona uvažuje o tom, že dovolenou i účast na svatbě odřekne, ale protože oba čekali, že ten první krok udělá ten druhý, nakonec jeli. Dovolená se vyvíjela líp, než se obávala, ale pak Penelopa objevila mezi svatebčany Davidovu bývalou sekretářku a najednou jí v hlavě vytanuly všechny důvody, kvůli kterým se ona a David

v poslední době tolik hádali. To, že jejich problémy souvisely i s Dominikem, se jako vždy snažila potlačit.

Každopádně si už dlouhou dobu odříkala barevné oblečení. Barvy přitahují pohledy; čím nenápadněji se člověk obléká, tím méně ho lidé vnímají. A přesně to Penelopa chtěla: být neviditelná, zbavit se pozorného dohledu okolního světa, protože jí štěstí nebo radost ostatních připadalo stejně nesnesitelné jako jejich účast nebo soucit. Její kamarádka Caroline ihned prokoukla záměr skrytý za jejím novým stylem oblékání. Už je to dlouho, co ji naposled kontaktovala. Ne že by Caroline Penelopě nescházela, ale už se nedokázala tak dobře vypořádat s její přímostí a upřímností jako dřív. Nepotřebovala nikoho, kdo by se jí pletl do života a mluvil jí do svědomí. Je to její život a vyhovuje jí přesně takový, jaký je.

Penelopa se rozhodla pro šedivý kalhotový kostým a béžovou halenku s vazačkou u krku. Přísné a slavnostní oblečení, které se dnes kromě vyučování hodilo ke dvěma dalším příležitostem: na pravidelnou měsíční konferenci učitelů, které se účastnila i školní rada, a na koncert komorní hudby v kostele svatého Kříže, na němž hrál na violu její kolega Friedrich Laueremann.

Když připravila Giacomovi čerstvou vodu a krmení a znovu mu vysvětlila účel kočičího záchodu, popadla brýle, kabelku a aktovku a vyrazila z bytu.

V přízemí vytáhla z kolárny skládací kolo, které už bylo poněkud rozvrzané a těžkopádné, a vytlačila je před dům, kde už na ni jako každý školní den čekal s další cyklistickou raritou její kolega Laueremann, učitel fyziky a náboženství v pátých a šestých třídách. Jejich spojenectví bylo částečně založeno i na neochotě zbavovat se oblíbených a důvěrně známých předmětů, i když se kvůli tomu museli smířovat se stále větším nepohodlím.

Zrovna se zdravili, když o několik metrů za nimi s kvičícími brzdami zastavila dodávka. Vystoupili z ní Oliver a Lacláč, tentokrát v džínách a svetru.

Oliver na ni vesele křikl: „Čau, Pen!“ zatímco stěhovák ji pozdravil jen kývnutím hlavy, ale současně si ji nestydatě změřil od hlavy až k patě. Penelopě bylo jasné, odkud vítr fouká, a pod intenzivním pohledem mladíka se neubráníla prudkému zrudnutí.

Sakra, co mu ta máma navyprávěla? Ten chlapík si nejspíš myslí, že drží nedobrovolný sexuální půst. Pomýšlení na to, jak vytrvale se jí matka plete do života, a přivádí ji tím zbytečně do rozpaků, Penelopu na chvíli vyvedlo z rovnováhy. Jen díky tomu se skrze spojení jejich nervových buněk prodral vjem, že co se týká Lacláče, máma nebyla tak úplně vedle. Vypadal fakticky dobře, pokud ovšem dáváte přednost zálesáckým typům. Navíc mu mohlo být tak pětadvacet – byl zhruba v Mariově věku, takže dokonale odpovídal současné oblasti zájmů její matky.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Lauermann a vytrhl tím Penelopu z jejich úvah. Až příliš pozdě si uvědomila, že se nechová o nic zdvořileji než ten stěhovák. Zato nesouhlas v hlasu svého kolegy zaregistrovala ihned.

„Já? Ne. Proč?“ Penelopa se rozpačitě prohrabovala v koši kola a předstírala, že musí uvolnit vzpříčenou aktovku.

„No, já nevím, ale vypadá divně,“ poznamenal Lauermann. Ztlumil sice hlas, ale očima nenápadně sledoval Oliverova společníka. „Vidělas ty svaly? Určitě bere anabolika.“

„Proč myslíš,“ protestovala Penelopa chabě, „vždyť celé dny vláčí nábytek po schodech...“

„Právě proto. Dal bych si na něj pozor! Tihle stěhováci omrknou, kde by se dalo něco sebrat, a pak tě za pár týdnů nějaký šupáci vykradou.“

Lauermann byl zarputilý pesimista a prorok zániku světa. Penelopa vždycky věděla, čeho se od něj může nadít, nikdy ji nečekala žádná překvapení. Pro Friedricha Lauermanna bylo úkolem fyziky, aby vysvětlovala existující fenomény, on sám po odpovědích příliš nepátral. Fyzika byla jeho náboženstvím; proto ho většina kolegů považovala za podivína. Kroužil ve svém vlastním universu a většinou mu hrozila srážka se sebou samým. Neuvědomoval si to. Penelopa ho měla ráda, protože se za jeho strohou fasádou skrýval prima chlap, byl loajální a spolehlivý; člověk, s nímž se dalo i mlčet, který stejně jako ona dával přednost tichu jako svému průvodci. Navíc jí nikdy nepokládal osobní otázky jako ostatní kolegové – ani ona by se ho nikdy nezeptala, proč v pětatřiceti letech ještě pořád bydlí u maminky.

Navzájem se akceptovali takoví, jací byli. Penelopa by ho neoznačila zrovna za přítele, na to nebyl jejich vzájemný vztah dostatečně osobní, ale současně si byla vědoma toho, že kdykoli by ho potřebovala, Friedrich Lauermann by jí vždycky přispěchal na pomoc. I kdyby si byl stoprocentně jistý, že následující den svět zanikne, byl by napřed ochoten pomoci jí při stěhování. Příliš pozdě si uvědomila, že tahle myšlenka není v současné situaci zrovna rozumná, protože její pozornost se neodvratně vrátila ke stěhovákovi postávajícímu ještě pořád opodál; navíc cítila, že ji pořád sleduje pohledem.

Aspoň od něj bude mít pokoj, když si ji tak důkladně prohlédl. Bez ohledu na to, jak lákavě mu ji matka chtěla naservírovat. Chlap jako on může mít každou výstavní blondýnu. Vyšvihla se na kolo. „Neměl bys tak často sledovat Na stopě, Friedrichu! Koukám, že si budeme muset popovídat o tvých predsudcích. Ale teď už musíme vyrazit, nebo to nestihneme.“

„Moment!“ křikl Lauermann a sklonil se, aby si upravil sponu, která chránila jeho nohavici před řetězem. „Jo,

dokončil jsem model sluneční soustavy. Dnes můžeme s tvými prvňáčky provést experiment se zemskou přitažlivostí!“ dodal a také nasedl na kolo.

KAPITOLA 4

Penelopa se hrozně těšila na víkend. Poslední dny byly hektické, protože se blížily Svatodušní svátky, a tím i vysvědčení. Kromě závěrečných písemek, které musela připravit pro obě svoje třídy, absolvovala dvě učitelské konference a dvě rodičovská sdružení. Navíc měla jako každý rok na starosti letní charitativní burzu s tombolou, která měla proběhnout první neděli po Svatodušních svátcích. Kromě spousty rozmanitých organizačních povinností, které s tím byly spojeny, začala tento týden obcházet místní obchody, aby je požádala o věcné dary. Nikdy by se nedonutila, aby požádala o něco pro sebe, ale když šlo o „její“ děti, veškeré zábrany odhodila. Na povrch se prodrala dřívější Penelopa, neohrožená a činorodá, která necouvla před žádnou výzvou.

Předchozí večer až do půlnoci sepisovala první závěrečná hodnocení. Přesto se i tuto sobotu přísně držela svého

časového rozvrhu, vstala přesně v šest a začala s úklidem bytu. Bez této opakující se rutiny by se nedokázala obejít, dodávala jejímu všednímu dnu řád, byl to korzet, jenž držel její život pohromadě. Pochopila to ve svých nejtemnějších hodinách.

Zrovna stáčela kabel vysavače, když se od dveří ozvalo zazvonění. Pohlédla na hodiny, ještě nebylo ani půl deváté. Na pošťáka je moc brzo. Vlastně to mohla být jen její matka. Penelopa se na sebe krátce podívala. Měla na sobě legíny a vytahané triko se slavnou podobiznou Che Guevary. Patřovalo Davidovi.

Penelopa v sobě probudila ducha revolucionáře a idolu všech levičáků, ozbrojila se proti jedovatým máminým poznámkám a otevřela dveře. Ale nestála před ní máma, nýbrž muž, kterého překřtila na Lacláče. Jednou nechtěně na schoďišti vyslechla rozhovor mezi ním a Oliverem, a tak už věděla, že jsou přátelé, že se muž jmenuje Jason a není stěhovák, jak se původně domnívala, ale herec. Navíc byl jejím novým sousedem, protože se nastěhoval do bytu v podkroví, který Oliver uprázdnil. To se dozvěděla od Olivera, když obcházel dům, aby se se všemi rozloučil. Jasona od minulého týdne nezahlédla, i díky tomu, že se jejich setkání cíleně vyhýbala. Snad aby si mladík nevzpomněl na iniciativu její matky a z čiré zdvořilosti nepřišel na kávu a ona by ho musela znovu odmítnout. Radši by se do této nepříjemné situace vůbec nedostala.

Sjela návštěvníka přimhouřenýma očima, jako by špatně viděla. Byl bosý, v těsném triku, džínsy mu visely na bocích, jako by se vysmívaly gravitaci. Její nový soused byl ztělesněním mužnosti, jako stvořený k reklamě na vodu po holení a sprchový gel. Nebyl sám: vedle něj postával obrovitý pes se šilhavým pohledem, kterým Penelopě zíral málem z očí do očí.

Penelopa se obvykle nesetkávala se situacemi, které by nezvládla. Jako učitelka ze základní školy byla zvyklá na

kreativní podobu všedních dní, ale teď si na okamžik připadala podivně ztracená, jako by se otevřením dveří bytu ocitla ve třetí dimenzi. Ještě podivněji se cítila, když jí její nový soused podal psí konzervu velikosti středního kbelíku. Tento pohyb sledovala monstrózní psí hlava značně neklidně, jako by se obávala, že by páníček mohl dát *jeho* konzervu někomu jinému.

„Dobré ráno, Penelopo!“ zahlaholil vesele. „Omlouvám se za to ranní vyrušení, ale Theseus má hlad a já v těch krabicích nemůžu objevit otvírák na konzervy. Mohla bys mi ho půjčit?“

Penelopa se rázem ocitla v realitě. *Theseus? Otvírák na konzervy?* A vzápětí: *Od kdy si tykáme?* Letmo zahlédla napůl zavřenou krabici, kterou Jason odložil vedle sebe. Musela se podívat dvakrát, ale nahoře skutečně ležela pouta, což v ní ihned vyvolalo nežádoucí asociace. Malé knihkupectví za rohem totiž přizpůsobilo svou nabídku novým potřebám čtenářů, kteří měli stále větší chuť trávit volný čas kreativní erotikou s pouty a různými přístroji na baterie. Myšlenka, že její nový soused skrývá perverzní záliby, ji nakrátko ochromila.

Jason její vytrvalé mlčení zjevně pochopil jako výzvu ke konverzaci. „Ty máš v oblíbě Che Guevaru?“ Konzerva v jeho ruce teď ukazovala na podobiznu na tričku.

Cosí v těch poutech dodalo Penelopě odvalu, možná do ní vážně vjel kus Che Guevary, a tak vyhrkla, jako by se chtěla hájit: „Co tě napadá. Považuji ho za levičáckého snílka, který se zamiloval do nápadu, že světu přinese socialistickou revoluci, a po kubánské misi v Bolívii se nedokázal zastavit. A tak celé měsíce s hrstkou mužů nesmyslně pochodoval zemí, jejíž obyvatelé o něj vůbec nestáli. Nakonec byl on i jeho muži nemocní a napůl vyhladovělí, jeden z bolivijských rolníků je zradil armádě a všechny je postříleli.“